

ผลของโปรแกรมการแนะแนวต่อความสามารถในการศึกษารายกรณีของ
นักศึกษาครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม*
THE EFFECT OF GUIDANCE PROGRAM TO THE CASE STUDY COMPETENCE OF
EDUCATION STUDENTS' NAKHON PATHOM RAJABHAT UNIVERSITY

เจษฎา บุญมาโฮม Jesada Boonmahome

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

Faculty of Education, Nakhon Pathom Rajabhat University, Thailand

E-mail: krutonpsy@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการศึกษารายกรณีหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 และ 2) เปรียบเทียบความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณีก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จำนวน 27 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบแผนการวิจัยการทดลองลักษณะมีกลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนและหลังการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยโปรแกรมการแนะแนว แบบประเมินความสามารถในการจัดทำการศึกษากรณีแบบวัดความรู้การศึกษากรณี และแบบวัดเจตคติต่อการจัดทำการศึกษากรณี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการศึกษารายกรณีของนักศึกษาหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2) ความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณีของนักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

คำสำคัญ: โปรแกรมการแนะแนว, การแนะแนว, การศึกษารายกรณี

Abstract

The purposes of this research article were 1) to compare the capability of the case study with criteria of 80% and 2) to compare the knowledge and attitude of the case study before and after by using the guidance program. A sample group in this research was students of undergraduate education of Nakhon Pathom Rajabhat University; there were 19 members of the sample group whom were obtained by using cluster random sampling. This research was experimental the single group pretest-posttest design. The research instruments were 1) Guidance Program 2) an evaluation form of case study 3) the knowledge test and 4) the

* Received: October 12, 2020, Revised: November 18, 2020, Accepted: November 20, 2020.

attitude test. Statistics used in the research which were Mean, Standard deviation, and t-test. The results of the study were as follows: 1) The capability of the case study after learning by using the guidance program was higher than the set criterion at 80 %. 2) knowledge and attitude of the case study of students after by using the guidance program was higher than that of before with a statistical significance at .05.

Keywords: Guidance Program, Guidance, Case Study

บทนำ

เด็กและเยาวชน คือ อนาคตของชาติ เพราะเด็กและเยาวชนจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า ประเทศไทยจึงมุ่งเน้นการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เติบโตเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าโดยได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาพุทธศักราช 2551 ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษต่อการศึกษาประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ และได้ประกาศใช้แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560-2564 ที่มุ่งเน้นให้เด็กและเยาวชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีเหมาะสมตามช่วงวัย ทั้งด้านสุขภาพกาย ใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีทักษะการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21 รวมทั้งมีความเป็นพลเมืองสร้างสรรค์ที่สามารถปรับตัวเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของบริบทโลก มีความรับผิดชอบต่อตนเอง มีจิตสำนึกต่อส่วนรวม และมีส่วนร่วมในฐานะภาคีที่มีพลังในกระบวนการพัฒนาสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นคุณสมบัติที่สำคัญยิ่งต่อการเป็นกำลังสำคัญของประเทศไทยในอนาคต

แต่จากรายงานสถานการณ์การพัฒนาเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2561 ของกรมกิจการเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบว่า เด็กและเยาวชนไทยช่วงอายุ 13-17 ปี กำลังประสบปัญหาต่าง ๆ มากขึ้น ได้แก่ การใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อออนไลน์ ปัญหาโรคติดเกม ปัญหาการพนัน ปัญหายาเสพติด ปัญหาพฤติกรรม เป็นต้น (ชานนท์ โกมลมาลย์ และคณะ, 2562) สอดคล้องกับการนำเสนอข้อมูลภาวะการณ์ของเด็กและเยาวชนไทยของสมพงษ์ จิตระดับ (2560) ที่พบว่าเด็กและเยาวชนไทยช่วงปี 2560 มีปัจจัยเสี่ยงหลายประการซึ่งยากต่อการดูแลโดยเฉพาะปัญหาผู้เรียนระดับประถมศึกษาว่ามีพฤติกรรมเกี่ยวกับยาเสพติด การตั้งครมภ์ เรียนรู้ด้านลบจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้รวดเร็ว ขาดวินัยอย่างรุนแรง เรียนรู้อย่างไม่มีความสุข เป็นต้น

จากสถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนข้างต้น สถานศึกษาจึงต้องดำเนินการเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เติบโตเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพของสังคมต่อไป ซึ่งการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาเหล่านั้นสามารถดำเนินการได้หลากหลายวิธีการ แต่วิธีการที่ได้รับการยอมรับและนิยมปฏิบัติ คือ การแนะแนวและการดูแลช่วยเหลือผู้เรียน เพราะการแนะแนวมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เป็นผลผลิตทางการศึกษาให้สามารถรู้จักและเข้าใจตนเองอย่างถูกต้อง รู้ถึงความสามารถของตนเอง รู้จักปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ส่งผลให้การจัดการศึกษาในสถานศึกษานั้นสามารถดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ (นพวรรณ คະนิงชัยสกุล,

2557) กระบวนการแนะแนวจึงสามารถป้องกัน แก้ไข และส่งเสริมผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ Sharma & Sharma (2004) และ Gibson & Mitchell (2008) ที่อธิบายว่า การแนะแนวเป็นกระบวนการช่วยเหลือผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักตนเองอย่างแท้จริงทั้งด้านการศึกษา อาชีพและส่วนตัวสังคม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวในสถานศึกษาและการดำเนินชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กระบวนการแนะแนวที่มีประสิทธิภาพเริ่มจากการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพราะการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลช่วยให้ครูออกแบบการเรียนรู้และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคน และสามารถแก้ไขปัญหาพฤติกรรมของผู้เรียนได้ ความรู้เกี่ยวกับนักเรียนจึงเป็นพื้นฐานสำคัญต่อประสิทธิภาพการสอนและการดูแลช่วยเหลือของครู จากผลการวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ส่วนใหญ่เป็นการศึกษานักเรียนรายบุคคลเพื่อการแนะแนว การให้การปรึกษา และช่วยเหลือเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาเป็นหลัก เช่น ผู้ที่มีปัญหาความวิตกกังวล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พฤติกรรมลักขโมย พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นต้น ซึ่งกระบวนการดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการพัฒนาผู้เรียน วิธีการศึกษารายกรณี (Case Study) ในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจึงเป็นวิธีการที่ครูทุกคนสามารถนำมาใช้ในการพัฒนา ป้องกัน และแก้ไขปัญหาด้านการเรียนและพฤติกรรมของนักเรียนได้ ครูจึงต้องมีหน้าที่สำคัญในการศึกษารายกรณีเพื่อการดูแลช่วยเหลือผู้เรียน

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาบัณฑิตสาขาวิชาวิชาชีพครูให้มีความรู้ความสามารถ ทักษะ และเจตคติที่ดีต่อการประกอบวิชาชีพครู ซึ่งประกอบด้วย 2 มิติหลัก คือ การจัดการเรียนรู้และการดูแลช่วยเหลือผู้เรียน สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาจึงกำหนดให้นักศึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับการแนะแนว จำนวน 1 รายวิชา แต่การจัดการเรียนรู้รายวิชาดังกล่าวเป็นการเรียนรู้ภาคทฤษฎีจิตวิทยาการแนะแนวและการให้การปรึกษาในภาพรวมซึ่งไม่ลึกซึ่งด้านกรรู้จักผู้เรียนด้วยวิธีการศึกษารายกรณี เพราะด้วยข้อจำกัดของรายวิชาที่ระยะเวลา แต่การศึกษารายกรณีมีความสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนที่มีปัญหาในยุคปัจจุบัน เพราะการแก้ไขปัญหาก็ถูกต้องและทัน่วงทีจะสามารถเกื้อกูลผู้เรียนให้มีทุนชีวิตที่ดีได้ สอดคล้องกับแนวคิดของศิริภิญญา ตระกูลรัมย์ และชัตติยา ยืนยง (2563) ที่กล่าวว่า การศึกษารายกรณีเป็นกระบวนการที่สำคัญและเกิดประโยชน์อย่างมากต่อการเข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียนเพื่อหาแนวทางเพื่อช่วยแก้ไข ป้องกัน และพัฒนาผู้เรียนโดยเฉพาะในช่วงวัยเด็กและวัยรุ่น การศึกษารายกรณีจึงเป็นกระบวนการสำคัญของการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนที่ผู้ประกอบวิชาชีพครูต้องมีความรู้และความสามารถในการปฏิบัติ ดังนั้น นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตจึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการศึกษารายกรณีเพื่อดูแลช่วยเหลือผู้เรียนขณะฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูและประกอบวิชาชีพครูในอนาคต เพราะการปฏิบัติหน้าที่ครูให้การดูแลช่วยเหลือด้วยกระบวนการศึกษารายกรณีจะทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมพ.ศ. 2545 หมวด 4 แนวทางการจัดการศึกษามาตรา 22 ที่ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักการว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดโดยถือว่าผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ดังนั้นกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ

การพัฒนาให้นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตมีความสามารถในการศึกษารายกรณีจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันที่เด็กและเยาวชนมีสภาพสังคมที่ถูกย่ำแย่และกระตุ้นให้มีวิธีคิดตัดสินใจกระทำในทางที่ผิด ทั้งนี้ ทศนีย์ ภาแก้ว (2555) และ Muchado (2003) ได้ศึกษาวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูแนะแนวในบริบทต่างๆ โดยเฉพาะการศึกษารายกรณีที่ดีคือการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติด้านจิตวิทยา

การแนะแนว เพราะการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการจะทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้เชิงระบบทั้งด้านความรู้ และการฝึกปฏิบัติจนเกิดเป็นความสามารถด้านต่างๆ ได้ โดยการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการสามารถดำเนินการได้หลายลักษณะภายใต้แนวคิดการจัดบริการสนเทศ เช่น การจัดหลักสูตร การให้ข้อเสนอแนะ กิจกรรมกลุ่ม แต่ที่นักแนะแนวนิยมเลือกใช้ คือ โปรแกรมการแนะแนวซึ่งเป็นการบูรณาการการจัดกิจกรรมแนะแนวอย่างเป็นระบบ

โปรแกรมการแนะแนวเป็นเครื่องมือพัฒนาบุคคลที่มีลักษณะการบูรณาการองค์ความรู้และประสบการณ์ผ่านกระบวนการจิตวิทยาและการแนะแนวกลุ่มมีความสำคัญต่อการพัฒนามนุษย์ในยุคปัจจุบัน เพราะโปรแกรมการแนะแนว หรือกิจกรรมแนะแนวกลุ่มนั้นมีวัตถุประสงค์สำคัญ คือ การเสริมสร้างความรู้สึที่ดี ตระหนักรู้คุณค่าของตนเองและผู้อื่น พัฒนาความรู้และทักษะต่างๆ เพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางสร้างสรรค์ นั่นก็คือ โปรแกรมการแนะแนวสามารถพัฒนาความรู้ ความสามารถ และเจตคติในการศึกษารายกรณีได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของนพวรรณ คณิงชัยสกุล และคณะ (2560) ที่พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวครูกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการปฏิบัติงานแนะแนวสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิจัยของสุวิस्ता คำผิว (2553) ที่พบว่า ภายหลังจากใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวครูกลุ่มตัวอย่างมีความรู้และทักษะการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะพัฒนาความสามารถ ความรู้ และเจตคติในการศึกษารายกรณีของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตที่จะสำเร็จการศึกษาไปประกอบวิชาชีพครูในอนาคตด้วยโปรแกรมการแนะแนว เพื่อให้เป็นครูที่มีความสามารถในการศึกษารายกรณีเพื่อการดูแลช่วยเหลือนักเรียนต่อไปซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนและสังคม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการศึกษารายกรณีหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณีก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีรายละเอียดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. แบบแผนการทดลอง การวิจัยดำเนินการวิจัยด้วยแบบแผนการวิจัยการทดลองลักษณะมีกลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนและหลังการวิจัย (the single group pretest-posttest design)
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาจิตวิทยาการแนะแนววัยรุ่น จำนวน 3 หมู่เรียน รวม 86 คน
3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาเคมี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาจิตวิทยาการแนะแนววัยรุ่น ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่มด้วยการจับสลากได้นักศึกษาหมู่เรียน 60/17 จำนวน 27 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) ตัวแปรต้น คือ โปรแกรมการแนะแนว 2) ตัวแปรตาม คือ (1) ความสามารถในการศึกษารายกรณี (2) ความรู้ในการศึกษารายกรณี (3) เจตคติในการศึกษารายกรณี

5. เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือการวิจัยที่ใช้ในครั้งนี้ประกอบด้วย

5.1 โปรแกรมการแนะแนว เป็นเครื่องมือทางจิตวิทยาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถ ความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณี ประกอบด้วยแผนการจัดกิจกรรมแนะแนวและสื่อการเรียนรู้ จำนวน 7 หน่วยกิจกรรม คือ 1) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการศึกษารายกรณี 2) แนวทางการศึกษาผู้เรียน 3) เครื่องมือและเทคนิคที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล 4) การฝึกปฏิบัติการเพื่อการศึกษารายกรณีในสถานการณ์จริง 5) การตีความหมายข้อมูล สังเคราะห์ และวินิจฉัยปัญหา 6) การวางแผนการช่วยเหลือ เสนอแนะ และการส่งต่อ และ 7) การเขียนรายงานการศึกษารายกรณี ดำเนินการหน่วยละ 5 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 35 ชั่วโมง ดำเนินการสร้างและพัฒนาโปรแกรมการแนะแนวด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมระหว่างบุคคล 3 ฝ่าย คือนักวิชาการ ครูผู้ปฏิบัติงานแนะแนวในสถานศึกษา และศึกษานิเทศก์ องค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมประกอบด้วยความคิดรวบยอด เนื้อหา วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ขั้นตอนกิจกรรม (ขั้นนำ ขั้นดำเนินการ ขั้นสรุป) สื่อประกอบกิจกรรม และการประเมินผล ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือดังกล่าวด้วยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการจัดกิจกรรมแนะแนวพิจารณาความตรงตามเนื้อหาและความสอดคล้องของกิจกรรมด้วยแบบประเมินโปรแกรมการแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะประมาณค่า 4 ระดับ คือ ไม่ผ่าน ต้องปรับปรุง ผ่าน และดี โดยมีการให้คะแนน 0 1 2 และ 3 ตามลำดับ เป็นรายโปรแกรมย่อยทั้ง 7 กิจกรรม พบว่า ผลการประเมินอยู่ระหว่าง 2.20–2.60 จากนั้นปรับปรุงแล้วทดลองใช้ 1 วงรอบกับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ จำนวน 20 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาจิตวิทยาการแนะแนวและการให้การศึกษาแล้วปรับปรุงให้สมบูรณ์

5.2 แบบประเมินความสามารถในการจัดทำการศึกษากรณี เป็นแบบประเมินความสามารถในการจัดทำการศึกษากรณีรูบิค (Rubrics) 5 ระดับ (0–4) กำหนดประเด็นการประเมิน 5 ประเด็นคือ 1) การเลือกนักเรียนในการจัดทำการศึกษากรณี 2) การเลือกเครื่องมือในการศึกษารายกรณี 3) ขั้นตอนการศึกษากรณี 4) การเรียบเรียงและวิเคราะห์ข้อมูล การวางแผน /เสนอแนะ /การช่วยเหลือ และ 5) การส่งต่อ ประเด็นละ 5 ข้อ รวม 25 ประเด็น เพื่อให้ครอบคลุมความสามารถในการจัดทำการศึกษากรณีมีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพด้วยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความตรงตามเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน มีค่า IOC อยู่ระหว่าง .67–1.00 และทดลองใช้กับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ จำนวน 20 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาจิตวิทยาการแนะแนวและการให้การศึกษาได้ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) เท่ากับ .87

5.3 แบบวัดความรู้การศึกษารายกรณี เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ 5 ตัวเลือก ผู้วิจัยกำหนดโครงสร้างของแบบทดสอบลักษณะการวัดความจำและความรู้ความเข้าใจ จำนวน 10 ข้อ การนำไปใช้ จำนวน 15 ข้อ การวิเคราะห์ จำนวน 15 ข้อ การสังเคราะห์ จำนวน 5 ข้อ และประเมินค่า จำนวน 5 ข้อ มีขั้นตอนการสร้าง พัฒนา และตรวจสอบคุณภาพด้วยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความตรงตามเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน มีค่า IOC อยู่ระหว่าง .67–1.00 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .29-.78 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .26-.57 และค่าความเชื่อมั่น KR₂₀ เท่ากับ .81

5.4 แบบวัดเจตคติต่อการจัดการศึกษารายกรณี เป็นแบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 10 ข้อ เพื่อวัดและประเมินเจตคติของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการศึกษารายกรณี โดยใช้เทคนิคการวัดเจตคติของลิเคอร์ท (Likert) โดยมีข้อความเชิงนิมิต 8 ข้อ และข้อความเชิงนิเสธ 2 ข้อ มีความตรงตามเนื้อหาด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่ได้จากความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง .67–1.00 และค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .72

6. การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการดำเนินการทดสอบความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณีก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว จากนั้นดำเนินการทดลองให้นักศึกษาเรียนรู้โดยการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว จำนวน 7 หน่วยกิจกรรม คือ 1) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการศึกษารายกรณี 2) แนวทางการศึกษาผู้เรียน 3) เครื่องมือและเทคนิคที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล 4) การฝึกปฏิบัติการเพื่อการศึกษารายกรณีในสถานการณ์จริง 5) การตีความหมายข้อมูล สังเคราะห์ และวินิจฉัยปัญหา 6) การวางแผนการช่วยเหลือเสนอแนะ และการส่งต่อ และ 7) การเขียนรายงานการศึกษารายกรณี ดำเนินการหน่วยละ 5 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 35 ชั่วโมง แล้วทำการทดสอบความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณีหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว และประเมินความสามารถในการศึกษารายกรณี โดยดำเนินการระหว่างเดือนมกราคม-มีนาคม 2563 ในวันพุธ เวลา 8.30–12.30 น. และดำเนินการฝึกปฏิบัติการศึกษารายกรณีในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานตลอดเดือนกุมภาพันธ์ 2563

7. การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที (t-test dependent และ one sample t – test)

สรุปผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการศึกษารายกรณีหลังการเข้าร่วมโปรแกรมแนะแนวกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการศึกษารายกรณีหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

การทดลอง	n	\bar{x}	S	t
หลังการทดลอง	27	82.52	3.58	3.70*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 แสดงว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวนักศึกษามีความสามารถในการศึกษารายกรณี เท่ากับ 82.52 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 ด้วยสถิติทดสอบที (t-test dependent) พบว่า ความสามารถในการศึกษารายกรณีของนักศึกษาสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบความรู้ในการศึกษารายกรณีก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว (คะแนนเต็ม 50 คะแนน) ปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความรู้ในการศึกษารายกรณีก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว

การทดลอง	n	\bar{x}	S	\bar{d}	$S_{\bar{d}}$	t
ก่อนการทดลอง	27	14.26	2.49	25.00	.79	31.29*
หลังการทดลอง	27	39.26	3.01			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษามีความรู้ในการศึกษารายกรณีก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวเท่ากับ 14.26 คะแนน และหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว เท่ากับ 39.26 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบด้วยสถิติทดสอบที (t-test dependent) พบว่า นักศึกษามีความรู้ในการศึกษารายกรณีสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการศึกษารายกรณีก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว (คะแนนเต็ม 50 คะแนน) ปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบเจตคติต่อการศึกษารายกรณีก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว

การทดลอง	n	\bar{x}	S	\bar{d}	$S_{\bar{d}}$	t
ก่อนการทดลอง	27	33.85	2.14	10.96	.54	20.09*
หลังการทดลอง	27	44.81	2.15			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษามีเจตคติต่อการศึกษารายกรณีก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวเท่ากับ 33.85 คะแนน และหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนว เท่ากับ 44.81 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบด้วยสถิติทดสอบที (t-test dependent) พบว่า นักศึกษามีเจตคติต่อการศึกษารายกรณีสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่าโปรแกรมการแนะแนวสามารถพัฒนาความสามารถในการศึกษารายกรณี ความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณีของนักศึกษาให้สูงขึ้นได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยนำเสนอได้ดังนี้

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการศึกษารายกรณีหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวนักศึกษามีความสามารถในการศึกษารายกรณีสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของยุพาศรี ไพรวรรณ (2552) ที่พบว่า ภายหลังจากอบรมครูกลุ่มตัวอย่างมีสมรรถนะด้านการแนะแนวสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 สอดคล้องกับผลการวิจัยของยุพดี ทวีทรัพย์เจริญ และเพ็ญนิภา กุลนภาดล (2557) ที่พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวประเภทการให้การปรึกษานิสิตมีความสามารถในการแยกแยะตนเองสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของปทุมณาสา โพธิพฤกษ์ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2563) ที่พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวประเภทการให้การปรึกษานักศึกษามีสมรรถนะการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ส่วนผลการเปรียบเทียบความก้าวหน้าของความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณีด้วยการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวพบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความรู้และเจตคติในการศึกษารายกรณีสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุวิस्ता คำผิว (2553) ที่ได้ใช้ชุดการแนะแนวพัฒนาความรู้และทักษะการให้คำปรึกษาสำหรับครูที่ศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่าภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวครูกลุ่มตัวอย่างมีความรู้และทักษะการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของเจษฎา บุญมาโฮม และคณะ (2557) ที่ใช้โปรแกรมกิจกรรมแนะแนวร่วมกับหนังสือเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาจิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษากับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากจัดกิจกรรมแนะแนวร่วมกับหนังสือเสริมประสบการณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรายวิชาจิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของนพวรรณ คณิงชัยสกุล และคณะ (2560) ที่พบว่าภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมครูกลุ่มตัวอย่างมีความรู้และเจตคติการปฏิบัติงานแนะแนวสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของพัชรารวรรณ แก้วกันทะ วิลัยพร นุชสุธรรม และคอย ละอองอ่อน (2563) ที่พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวประเภทกิจกรรมจิตตปัญญาศึกษานักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความรู้และเจตคติต่อการให้คำปรึกษาสูงขึ้นกว่าก่อนการเข้าร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิจัยของปทุมณาสา โพธิพฤกษ์ ผ่องพรรณน กิดพิทักษ์ และประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2563) ที่พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวประเภทการให้การปรึกษานักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีสมรรถนะด้านความรู้และเจตคติต่อการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายสนับสนุนเพิ่มเติมได้ว่า โปรแกรมการแนะแนวเป็นเครื่องมือที่มีลักษณะกระบวนการทางจิตวิทยาที่มีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาการเรียนรู้และคุณลักษณะทางพฤติกรรมของบุคคลได้ เพราะโปรแกรมการแนะแนวเป็นการจัดมวลประสบการณ์ให้ผู้เข้าร่วมได้เรียนรู้บนฐานความคิด อารมณ์ และความรู้สึกเพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ ดังที่ Ferbert, Griffith & Forrest (2005) ที่ได้แนะนำว่าการจัดกิจกรรมแนะแนวเป็นการบูรณาการมวลประสบการณ์ 2 ส่วนสำคัญคือ จิตวิทยาแนะแนวและการให้คำปรึกษาร่วมกับการสอน ดังนั้นกิจกรรมแนะแนวจึงมีประสิทธิภาพสามารถเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้และพฤติกรรมของบุคคลได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ โปรแกรมการแนะแนวครั้งนี้พัฒนาขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยดำเนินการสร้างและพัฒนาโปรแกรมการแนะแนวด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมระหว่างบุคคล 3 ฝ่าย คือ นักวิชาการ ครูผู้ปฏิบัติงานแนะแนวในสถานศึกษา และศึกษานิเทศก์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือดังกล่าวด้วยการสนทนากลุ่มสรุปแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญ และทดลองใช้แล้วปรับปรุงแล้ว 1 วงรอบ จึงทำให้ความรู้และเจตคติการปฏิบัติงานแนะแนวของครูกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โปรแกรมการแนะแนวที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้สร้างและพัฒนาอย่างเป็นระบบ ลักษณะเนื้อหาและกิจกรรมของโปรแกรมการแนะแนวในครั้งนี้สอดคล้องกับธรรมชาติและพัฒนาการของผู้เรียนที่ต้องการเรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติ สามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน ทั้งมีความสุขในการเรียน แนวคิดนี้สอดคล้องกับการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ผู้วิจัยพบว่า ขณะเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวนักศึกษามีความตั้งใจ มีบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและเอื้อต่อการเรียนรู้ นักศึกษาช่วยกันคิด

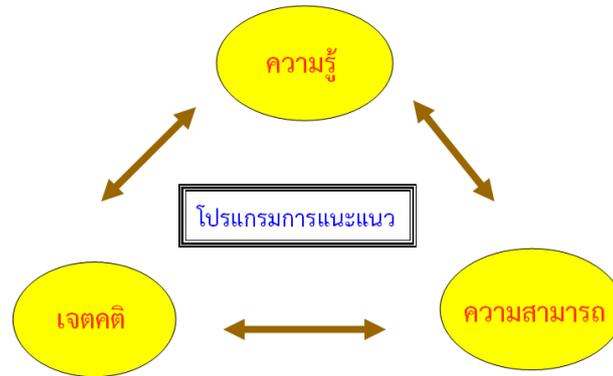
หาคำตอบเนื้อหาในบทเรียน เปิดโอกาสให้ผู้ได้มีส่วนร่วมการปฏิบัติกิจกรรมโดยเฉพาะการฝึกปฏิบัติการศึกษา
รายการณ์ในสถานศึกษาที่ทำให้นักศึกษาได้นำความรู้จากการได้เข้าร่วมโปรแกรมไปฝึกปฏิบัติและประยุกต์ใช้
อย่างเป็นระบบ สามารถเขียนรายงานการศึกษารายการณ์แล้วนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในชั้นเรียนจึงเป็นการ
เรียนรู้ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่ได้ลงมือปฏิบัติ ได้พบกับนักเรียนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

อีกทั้งผลของการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องแนวคิดของนพวรรณ คณิงชัยสกุล (2557) ที่อธิบายว่า
กิจกรรมแนะแนวมีคุณค่าสามารถช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนรู้จักตนเองและผู้อื่น ยอมรับความหลากหลายของมนุษย์
สร้างแรงจูงใจในการดำเนินชีวิต เพราะลักษณะของกิจกรรมแนะแนวนั้นการมีส่วนร่วมและการไตร่ตรอง
ความคิดมากขึ้น เกิดความสนใจและกระตือรือร้นมากขึ้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ชีวิตของตนเองผ่านกิจกรรม
ต่างๆ ได้หลายแบบตามความถนัดและความสนใจทำให้ไม่เบื่อหน่ายจึงสามารถพัฒนาความสามารถใน
การศึกษารายการณ์ได้ดีกว่าวิธีการอื่นๆ และแนวคิดของเจษฎา บุญมาโฮม (2563) ที่อธิบายว่ากิจกรรมแนะ
แนวเป็นกระบวนการเรียนรู้ประสบการณ์ด้านต่างๆ ของบุคคลให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวทั้งด้าน
วิชาการและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตลอดจนสามารถเสริมสร้างทักษะต่างๆ และเปลี่ยนแปลงเจตคติของ
บุคคล กิจกรรมแนะแนวจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนให้เกิดความเจริญงอกงาม
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น โปรแกรมการแนะแนวจึงพัฒนาความสามารถในการศึกษารายการณ์ ความรู้และ
เจตคติในการศึกษารายการณ์ได้เป็นอย่างดี

จากที่กล่าวมาจึงเป็นเหตุให้นักศึกษามีความสามารถในการศึกษารายการณ์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
และความรู้และเจตคติในการศึกษารายการณ์สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวดังปรากฏใน
ผลการวิจัยครั้งนี้

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้การวิจัยครั้งนี้เป็นผลการศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการแนะแนวซึ่งเป็นการจัด
ประสบการณ์การเรียนรู้ให้เกิดขึ้นกับบุคคลรูปหนึ่งนอกเหนือจากวิธีการทางด้านหลักสูตรและการสอนหรือ
เทคนิควิธีการด้านจัดการเรียนรู้เชิงทฤษฎี โดยโปรแกรมแนะแนวเป็นนวัตกรรมที่มุ่งเน้นการพัฒนา
ประสบการณ์ในตัวบุคคลให้งอกงามเต็มตามศักยภาพ ดังนั้น โปรแกรมการแนะแนวจึงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
ของบุคคลครอบคลุมทั้งด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการจัด
ประสบการณ์ด้านการแนะแนวอย่างเป็นระบบสามารถพัฒนาความสามารถในการศึกษารายการณ์ ความรู้ และ
เจตคติในการศึกษารายการณ์ได้ ซึ่งการจัดระบบครั้งนี้ดำเนินการเป็น 7 หน่วยกิจกรรม ประกอบด้วย 1) ความรู้
เบื้องต้นเกี่ยวกับการศึกษารายการณ์ 2) แนวทางการศึกษาผู้เรียน 3) เครื่องมือและเทคนิคที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
4) การฝึกปฏิบัติการศึกษารายการณ์ในสถานการณ์จริง 5) การตีความหมายข้อมูลสังเคราะห์และ
วินิจฉัยปัญหา 6) การวางแผนการช่วยเหลือ เสนอแนะ และการส่งต่อ และ 7) การเขียนรายงานการศึกษาราย
การณ์ ดังนั้น โปรแกรมการแนะแนวจึงมีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาความสามารถในการศึกษารายการณ์ให้สูง
กว่าเกณฑ์ที่กำหนด และความรู้และเจตคติในการศึกษารายการณ์ให้สูงขึ้นได้ ดังในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้การวิจัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 โปรแกรมการแนะแนวที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาความสามารถ ความรู้ และเจตคติในการศึกษารายกรณีของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้เป็นอย่างดีจึงควรขยายผลการนำไปใช้กับครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดนครปฐมเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาและคุณภาพผู้เรียนต่อไป

1.2 นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าควรเพิ่มช่วงเวลาในการจัดกิจกรรมหน่วยที่ 5 เรื่องการตีความหมายข้อมูล สังเคราะห์ และวินิจฉัยปัญหา เพราะเป็นประเด็นที่ต้องตัดสินใจพฤติกรรมผู้เรียนที่มีความละเอียดอ่อนและซับซ้อน ดังนั้น การนำผลการวิจัยไปใช้จึงควรเพิ่มเติมเนื้อหา กิจกรรม และช่วงเวลาของหน่วยดังกล่าวเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการติดตามผลภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการแนะแนวเพื่อตรวจสอบความคงทน (retention) ว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการศึกษารายกรณี ความรู้ และเจตคติการปฏิบัติในการศึกษารายกรณีเปลี่ยนแปลงหรือไม่ โดยดำเนินการติดตามช่วงเวลาเมื่อนักศึกษาฝึกปฏิบัติการวิชาชีพครู ชั้นปีที่ 5

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยหรือสาเหตุที่ส่งผลต่อความสามารถในการศึกษารายกรณี ความรู้ และเจตคติในการศึกษารายกรณีเพื่อใช้ข้อมูลปรับปรุงโปรแกรมการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- เจษฎา บุญมาโฮม และคณะ. (2557). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาจิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษาของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตด้วยหนังสือเสริมประสบการณ์. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- เจษฎา บุญมาโฮม. (2563). หลักการแนะแนวและการพัฒนาผู้เรียน. พิมพ์ครั้งที่ 11. นครปฐม: สไมล์พริ้นติ้ง แอนด์กราฟิกดีไซน์.
- ชานนท์ โกมลมาลย์ และคณะ. (2562). รายงานการพัฒนาเด็กและเยาวชนประจำปี 2561 เพื่อเสนอต่อกรมกิจการเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทัศนีย์ ภาแก้ว. (255). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การศึกษารายกรณีนักเรียนในระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนสำหรับครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดอำนาจเจริญ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นพวรรณ คณิตชัยสกุล และคณะ. (2560). ผลของโปรแกรมการแนะแนวที่มีต่อความรู้และเจตคติการปฏิบัติงานแนะแนวของครูในสถานศึกษาขนาดเล็กจังหวัดนครปฐม. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นพวรรณ คณิตชัยสกุล. (2557). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาหลักการแนะแนว. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุณณาสา โพธิ์พฤษ์ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. (2563). การพัฒนารูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยในจังหวัดเชียงใหม่. วารสารเกษมบัณฑิต. 21(1). 77-87.
- พัชรารวรรณ แก้วกันทะ วิไลพร นุชสุธรรม และคอย ละอองอ่อน. (2563). ผลของโปรแกรมการส่งเสริมคุณลักษณะเพื่อนผู้ให้การปรึกษาตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยเชียงใหม่. วารสารพยาบาลสาร. 47(2). 286-296.
- ยุพดี ทรัพย์เจริญ และเพ็ญญา กุลนภาดล. (2557). ผลการปรึกษาทฤษฎีเชื่อมโยงระหว่างรุ่นต่อความสามารถในการแยกตนเองของนิสิตปริญญาตรี. วารสารพยาบาลตำรวจ. 6(1). 12-29.
- ยุพาศรี ไพรวรรณ. (2552). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนกิจกรรมแนะแนว. ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ศิริกัญญา ตระกูลรัมย์ และชัตติยา ยืนยง. (2563). การศึกษารายกรณีของเด็กและวัยรุ่น. วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี. 16(3). 155-164.
- สมพงษ์ จิตระดับ. (2560). เด็กไทยวันนี้. มติชนออนไลน์. แหล่งที่มา www.matichon.co.th/news/418603 สืบค้นเมื่อ 9 ม.ค. 2563.
- สุวิस्ता คำผิว. (2553). ผลของชุดฝึกอบรมพัฒนาความรู้และทักษะการให้คำปรึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- Ferbert, S. E, Griffith, D. A. & Forrest, D. B. (2005). **Developmental classroom guidance activities**. South Carolina: Youth Light Inc.
- Gibson. L. R. & Mitchell, H. M. (2008). **Introduction to Counseling and Guidance**. 7th ed. New Jersey: Pearson.
- Muchado, J. A. (2003). An Investigation of the Perceived Need for School Counseling Service in Primary and Secondary Schools in Botswana. **Dissertation Abstracts International**. 63(8). 2800-A.
- Sharma. R. N. & Sharma. R. A. (2004). **Guidance and Counseling in India**. New Deli: Atlantic Publishers.